

Số 130

ÁNH LUẢ'

DÔNG-DÔ

TIỂU THUYẾT DÀI TÀU HOA-BIỆP THO LANG
CHƯƠNG XV

Tiếng quê hương

Ái Khanh như chót tiếng ngô. Nắng đừng lung linh ngày không thể được nín lời, bát giác hãi hùng là tuôn ròr là chả.

Phương Tuyễn nhìn nàng ái ngại. Lúc này, lòng chàng thanh nghĩa sỹ cũng nao nỗi xung động, và bông men mèo ra vì những giọt nước mắt của người dẹp.

Cáu hại đều ngồi im trên ghế đá, chưa biết nên định liệu thế nào.

Nhưng cách họa đường vẫn không ngừng run lắc.

Bỗng, Phương Tuyễn đứng phất dây, khẽ giật giọng nói:

— Ái Khanh ! Hình như có tiếng bước chân người !

Ái Khanh cũng vội đứng lên, ngoe ngéo nhìn quanh, thì thào :

: Cố người hổn trộm chúng ta !

Phương Tuyễn gật đầu, tinh mắt béc, vòng lại phía sau khom tròn dáng ngã um tùm, miệng nhắc lại lời Ái Khanh :

— Hừ ! Người nào mà lùi phải nghĩ trọng chuyện chúng ta ? Cố chuyện giùi đâu mà nghĩ trọng ? Một giọng nói rõ ràng cất lên ngay sau lưng Ái Khanh, khiến cả người nhà cung Phương Tuyễn đều giật mình nghe lanh lảnh :

Nghĩ tráng : Cái ngô ngãy thô cùi hay chay việc giật ngô ngãy được nhiều người hay chay việc giật ngô ngãy tráng !

Cộng nói tiếng Việt lo lò pha nắng thô àm Trung Quốc là giòng nói của một người vừa xuất hiện ngày xưa chificech da - mít già Kách chủ béo đem mày y phục con nhím, áo gấm thường ! Và đó là già Phương Hồ, sà uồng trong đình Trung Trần họ Chu. Cả mồi lách mìn mìn từ trong một khóm cây râm rết ta và gác đứng sẵn như một phu tượng hung thần, ngoe men và khêu khích.

Ái Khanh quát mặt nhín nín cùi cách khinh bì. Rất chừng và tách, mìn mìn cùi chay cuong :

Ta rồi chuyện hì nạc ta ! Cùi do giùi đỡa các người, nà các tưối mìn mìn xuôi tinh sùu nết nhu vầy ?

Truong Hồ bùi mòi cười, vừa mỉa mai, vừa có vẻ hán học :

Sao lại không can dự ? Tôi có nhiệm vụ phải pao về tiêu thư, không để cho tiểu thư tin nghe những chuyện ngông cuồng của những tên người hổn trộm này bi Tríu. Đinh tróc aé.

Phương Tuyễn gắt tát mít. Chẳng không tu rắng già ! Truong Hồ đã nghe được hết mọi chuyện bi mít của chàng với Ái Khanh, nhưng lít nhát, chàng có một vài điều quan hệ lợt được vào tai riêng, dù cho gá chúa hiếu được nêu. Ấn tình riêng già, câu đời uyên wong, và đã cho gá có thể lén được giọng a bát nộp ? Để ép đàn tình thân bài người !

Máu nồng của chàng thanh niên như sôi lên sùng sục. Chẳng khống hổ mà thế được mèn bén phu khô cỏ mèo dâu thám nguy hiểm như tên Truong Hồ ! Ô Đèng Đô, hồn phát cùi nghĩa quân Lam Sơn đánh cho những tên lính Tàu do thám có tài đánh hổ thường vẫn là một mồi dại gán phóng vào gác nguy ! Tuy lúc ấy, Phương Tuyễn gác mảng theo bắp kiêm, nhưng một mồi dại gán thi chàng vẫn cùi sẩn trong mồng !

Chàng nắm chặt hòi bàn tay, hét hảm, dấn giọng nói với Truong Hồ :

— Ài là người lính nghe bị triều đình méc nèo ? Ông thử nói rõ tên người ấy xem sao ?

Truong Hồ sụp sò :

— À ! Tên cái người ấy phải không ? Nói tên nó - nò là già Nò là ai ?

Truong Hồ đập tay vào chuỗi grom, lùi lại một bước. Trong gáu như con gáu sấp vào người. Gá hầm hét cáng :

— Nói đi ! Cái tíy gáu cùi nói di ! Nói thế nèo ! nò là già Nò là ai ?

Truong Hồ trả lời : Nó là dâng tông giáp chí, tên là Phu Nhàn, là tên của một khóm cây râm rết ta và gác đứng sẵn như một phu tượng hung thần, ngoe men và khêu khích.

Gá rứt vát lùi, grom trường ra vung lèn. Nhưng Ái Khanh đã giang hai tay ra, dính chay trước mày, gá, mày đeo đingay ngực, mặt hoa trang

— Truong Hồ ! Đầu lém hông trang vò lý ! Anh có quyền gá mà dính xíc pham tới người này ? Anh nèn nhò : người này hông dêng trong gác chung chung, ài, có cha ta dám bão cho moi hành vi, khong phai dâm phacr sự anh đại diện Triệu Đầu thê hành phacr sự nò & dây !

Cá Truong Hồ cùm oang oang cát cái gióng, hinh nhò gá cùi quát to đê « báo đố » cho cá

— Ngó không có quyền như Thủ Lang Trun, nhưng phái gáu vèn tèu thư, khòng cho cái thẳng chay nèo dđ.

(CÒN NỮA)

— Để thương làm cái trò dđi cùi mà thoát dđay.

Bé dứa và cùi mảng cùi dông theo gióng nước bồng vướng vùi ! nhau toay ngang lèi. Đầu cái bê dứa chia thang vào phia Nâm Luân nùp. Không đê lòi mít phu. Nâm Luân thòi tay dđay lèi cái bê dứa kén hòn vè phia minh ianh lèi gán xuông nucr, dđi cài túp cùi lèn daju, và dđai cái bê dứa qua mít bê lèn, ròi cùi hinh thach moa gac gac vong thuỷ tèn dang chay anh trai qua bê kìn bö. Anh trai ròi quét qua hòn tay cùi bê dứa, với lác ay, nhung khong tím ra được cùi daju ngay dđi daju tay cùi. Ví thê, Nâm Luân dđi thòi. Khi khái minh mìn bô, ròi chay. Nâm Luân noaii minh khái cùi bê dứa, và nhung nhang boi. Nhưng bông nhien. Nâm Luân cùm thay ròi tay ron. Anh có cảm giác là mít nước trùi nèn nhón nhón.

Tay anh bông vướng vào nhung cùi mít ngâm. Nhưng Nâm Luân dđi gáu tay ra dđay, ròi lèi tiếp tục bê... Bép nhen mực nước cùi hòn. Nâm

Luân dang bêp chay phai dat. Bép anh bông chay nhien cùi xuong mít ait. Biết đê là gá phai chay can. Nâm Luân dđing dêng. Nhưng chay anh via chay hòn là bông nhien như thut hòn xanh. Anh cùi dđing dêng đê rùi chay hòn thi cùi ait anh lèi xuong. Biết đê rùi phai chay « lòn ». Nâm Luân hieu rong nêu cùi dđing dêng chay là chay. Anh cùi vong vong mít xuong súi dông bay hai tay tra, ngâm mieng lai và cùi huy hi hui dđi hòi. Dàn dàn Nâm Luân lèi thay minh tối tèu mít tinh nhay nhaya.

Nhưng Nâm Luân khong thay gáu cùi gáu. Anh chỉ nghĩ đê một viêt phacr, và dđing cùi cùi trước khi rong sán. Trong dâu anh nhing cùi soa cuugi đê biêt mít. Chong quanh cùi dđing ròi lèi hòn Lân. Mây lán, tuý tay, dđap mít xuong súi Nâm Luân lèi thay cùi gac nèo.

Cái bê phat áy két dái hòn ba mươi phuat đồng hò. Cùc lúc là mít quát Nâm Luân dđi lèi mít nhahn cùy, cùm iám gác lèu dđe thòi. Anh lo róng nêu tinh trạng áy két dái mít, cù khong theo tich dach trước khi khuan Nhuyt nò sòng. Nhưng bông thay chay Nâm Luân khong vöröw vörösh nua, người anh nhah dđi daju. Thịt ra quát dông sánh dâu hét. Nâm Luân dđang vùi gáu mat con rach dâu nucr, khoan khaii thòi daju, ròi vuon tay, quang chay, nhé nhang boi di nhin con cùi.

Tin chict chay rong, cù khong thay minh nua. Nâm Luân bùi daju boi maph.

Con dường nhò daju vào cùi trú ái dđi hiên ra trước mít:Nâm Luân mung ròi, nùi lèi bò cùi toan daju, Bép co tieng hòi lò.

— Ai ?

Nâm Luân khép suy, ròi daju :

— Hồi nhò chut nua. Tui đây, Nâm đây.

DIỄN-DANH CỘNG CỘNG

(Tiếp theo trang 1)

KBC.6.05, ngày 13-12-57

Kinh gửi

Ông Chủ nhiệm báo Ngôn Luận

Sà gòn

Tôi hiện là một Quản nhân tại nèo và là một đội gác của Quý bà báu hòn, luon luon theo rùi tuc của Quý bài báo Ngôn Luận.

Màu nồng của chàng thanh niên như sôi lên sùng sục. Chẳng khống hổ mà thế được mèn bén phu khô cỏ mèo dâu thám nguy hiểm như tên Truong Hồ ! Ô Đèng Đô, hồn phát cùi nghĩa quân Lam Sơn đánh cho những tên lính Tàu do thám có tài đánh hổ thường vẫn là một mồi dại gán phóng vào gác nguy ! Tuy lúc ấy, Phương Tuyễn gác mảng theo bắp kiêm, nhưng một mồi dại gán thi chàng vẫn cùi sẩn trong mồng !

— Trong đây thay là vung V.M. số 862 ngày 28-11-57 và số 874 ngày 12-12-57 nói về việc :

— À ! Tên cái người ấy phải không ? Nói tên nó - nò là già Nò là ai ?

Truong Hồ trả lời : Tôi là Phu Nhàn, là tên của một khóm cây râm rết ta và gác đứng sẵn như một phu tượng hung thần, ngoe men và khêu khích.

— Cố người hổn trộm chúng ta !

Phuong Tuyễn gật đầu, tinh mắt béc, vòng lại phía sau khom tròn dáng ngã um tùm, miệng nhắc lại lời Ái Khanh :

— Hừ ! Người nào mà lùi phải nghĩ trọng ? Một giọng nói rõ ràng cất lên ngay sau lưng Ái Khanh, khiến cả người nhà cung Phương Tuyễn đều giật mình nghe lanh lảnh :

Nghĩ tráng : Cái ngô ngãy thô cùi hay chay việc giật ngô ngãy được nhiều người hay chay việc giật ngô ngãy tráng !

Cộng nói tiếng Việt lo lò pha nắng thô àm Trung Quốc là giòng nói của một người vừa xuất hiện ngày xưa chificech da - mít già Kách chủ béo đem mày y phục con nhím, áo gấm thường ! Và đó là già Phương Hồ, sà uồng trong đình Trung Trần họ Chu. Cả mồi lách mìn mìn từ trong một khóm cây râm rết ta và gác đứng sẵn như một phu tượng hung thần, ngoe men và khêu khích.

Ái Khanh quát mặt nhín nín cùi cách khinh bì. Rất chừng và tách, mìn mìn cùi chay cuong :

Ta rồi chuyện hì nạc ta ! Cùi do giùi đỡa các người, nà các tưối mìn mìn xuôi tinh sùu nết nhu vầy ?

Truong Hồ bùi mòi cười, vừa mỉa mai, vừa có vẻ hán học :

— Cái tíy gáu cùi nói di ! Nói thế nèo ! nò là già Nò là ai ?

Truong Hồ trả lời : Tôi là Phu Nhàn, là tên của một khóm cây râm rết ta và gác đứng sẵn như một phu tượng hung thần, ngoe men và khêu khích.

— Cố người hổn trộm chúng ta !

Phuong Tuyễn gật đầu, tinh mắt béc, vòng lại phía sau khom tròn dáng ngã um tùm, miệng nhắc lại lời Ái Khanh :

— Hừ ! Người nào mà lùi phải nghĩ trọng ? Một giọng nói rõ ràng cất lên ngay sau lưng Ái Khanh, khiến cả người nhà cung Phương Tuyễn đều giật mình nghe lanh lảnh :

Nghĩ tráng : Cái ngô ngãy thô cùi hay chay việc giật ngô ngãy được nhiều người hay chay việc giật ngô ngãy tráng !

Cộng nói tiếng Việt lo lò pha nắng thô àm Trung Quốc là giòng nói của một người vừa xuất hiện ngày xưa chificech da - mít già Kách chủ béo đem mày y phục con nhím, áo gấm thường ! Và đó là già Phương Hồ, sà uồng trong đình Trung Trần họ Chu. Cả mồi lách mìn mìn từ trong một khóm cây râm rết ta và gác đứng sẵn như một phu tượng hung thần, ngoe men và khêu khích.

Ái Khanh quát mặt nhín nín cùi cách khinh bì. Rất chừng và tách, mìn mìn cùi chay cuong :

Ta rồi chuyện hì nạc ta ! Cùi do giùi đỡa các người, nà các tưối mìn mìn xuôi tinh sùu nết nhu vầy ?

Truong Hồ bùi mòi cười, vừa mỉa mai, vừa có vẻ hán học :

— Cái tíy gáu cùi nói di ! Nói thế nèo ! nò là già Nò là ai ?

Truong Hồ trả lời : Tôi là Phu Nhàn, là tên của một khóm cây râm rết ta và gác đứng sẵn như một phu tượng hung thần, ngoe men và khêu khích.

— Cố người hổn trộm chúng ta !

Phuong Tuyễn gật đầu, tinh mắt béc, vòng lại phía sau khom tròn dáng ngã um tùm, miệng nhắc lại lời Ái Khanh :

— Hừ ! Người nào mà lùi phải nghĩ trọng ? Một giọng nói rõ ràng cất lên ngay sau lưng Ái Khanh, khiến cả người nhà cung Phương Tuyễn đều giật mình nghe lanh lảnh :

Nghĩ tráng : Cái ngô ngãy thô cùi hay chay việc giật ngô ngãy được nhiều người hay chay việc giật ngô ngãy tráng !

Cộng nói tiếng Việt lo lò pha nắng thô àm Trung Quốc là giòng nói của một người vừa xuất hiện ngày xưa chificech da - mít già Kách chủ béo đem mày y phục con nhím, áo gấm thường ! Và đó là già Phương Hồ, sà uồng trong đình Trung Trần họ Chu. Cả mồi lách mìn mìn từ trong một khóm cây râm rết ta và gác đứng sẵn như một phu tượng hung thần, ngoe men và khêu khích.

Ái Khanh quát mặt nhín nín cùi cách khinh bì. Rất chừng và tách, mìn mìn cùi chay cuong :

Ta rồi chuyện hì nạc ta ! Cùi do giùi đỡa các người, nà các tưối mìn mìn xuôi tinh sùu nết nhu vầy ?

Truong Hồ bùi mòi cười, vừa mỉa mai, vừa có vẻ hán học :

— Cái tíy gáu cùi nói di ! Nói thế nèo ! nò là già Nò là ai ?

Truong Hồ trả lời : Tôi là Phu Nhàn, là tên của một khóm cây râm rết ta và gác đứng sẵn như một phu tượng hung thần, ngoe men và khêu khích.

— Cố người hổn trộm chúng ta !

Phuong Tuyễn gật đầu, tinh mắt béc, vòng lại phía sau khom tròn dáng ngã um tùm, miệng nhắc lại lời Ái Khanh :

— Hừ ! Người nào mà lùi phải nghĩ trọng ? Một giọng nói rõ ràng cất lên ngay sau lưng Ái Khanh, khiến cả người nhà cung Phương Tuyễn đều giật mình nghe lanh lảnh :

Nghĩ tráng : Cái ngô ngãy thô cùi hay chay việc giật ngô ngãy được nhiều người hay chay việc giật ngô ngãy tráng !

Cộng nói tiếng Việt lo lò pha nắng thô àm Trung Quốc là giòng nói của một người vừa xuất hiện ngày xưa chificech da - mít già Kách chủ béo đem mày y phục con nhím, áo gấm thường ! Và đó là già Phương Hồ, sà uồng trong đình Trung Trần họ Chu. Cả mồi lách mìn mìn từ trong một khóm cây râm rết ta và gác đứng sẵn như một phu tượng hung thần, ngoe men và khêu khích.

Ái Khanh quát mặt nhín nín cùi cách khinh bì. Rất chừng và tách, mìn mìn cùi chay cuong :

Ta rồi chuyện hì nạc ta ! Cùi do giùi đỡa các người, nà các tưối mìn mìn xuôi tinh sùu nết nhu vầy ?

Truong Hồ bùi mòi cười, vừa mỉa mai, vừa có vẻ hán học :

— Cái tíy gáu cùi nói di ! Nói thế nèo ! nò là già Nò là ai ?

Truong Hồ trả lời : Tôi là Phu Nhàn, là tên của một khóm cây râm rết ta và gác đứng sẵn như một phu tượng hung thần, ngoe men và khêu khích.

— Cố người hổn trộm chúng ta !

Phuong Tuyễn gật đầu, tinh mắt béc, vòng lại phía sau khom tròn dáng ngã um tùm, miệng nhắc lại lời Ái Khanh :

— Hừ ! Người nào mà lùi phải nghĩ trọng ? Một giọng nói rõ ràng cất lên ngay sau lưng Ái Khanh, khiến cả người nhà cung Phương Tuyễn đều giật mình nghe lanh lảnh :

Nghĩ tráng : Cái ngô ngãy thô cùi hay chay việc giật ngô ngãy được nhiều người hay chay việc giật ngô ngãy tráng !

Cộng nói tiếng Việt lo lò pha nắng thô àm Trung Quốc là giòng nói của một người vừa xuất hiện ngày xưa chificech da - mít già Kách chủ béo đem mày y phục con nhím, áo gấm thường ! Và đó là già Phương Hồ, sà uồng trong đình Trung Trần họ Chu. Cả mồi lách mìn mìn từ trong một khóm cây râm rết ta và gác đứng sẵn như một phu tượng hung thần, ngoe men và khêu khích.

Ái Khanh quát mặt nhín nín cùi cách khinh bì. Rất chừng và tách, mìn mìn cùi chay cuong :

Ta rồi chuyện hì nạc ta ! Cùi do giùi đỡa các người, nà các tưối mìn mìn xuôi tinh sùu nết nhu vầy ?

Truong Hồ bùi mòi cười, vừa mỉa mai, vừa có vẻ hán học :

— Cái tíy gáu cùi nói di ! Nói thế nèo ! nò là già Nò là ai ?

Truong Hồ trả lời : Tôi là Phu Nhàn, là tên của một khóm cây râm rết ta và gác đứng sẵn như một phu tượng hung thần, ngoe men và khêu khích.

— Cố người hổn trộm chúng ta !

Phuong Tuyễn gật đầu, tinh mắt béc, vòng lại phía sau khom tròn dáng ngã um tùm, miệng nhắc lại lời Ái Khanh :

— Hừ ! Người nào mà lùi phải nghĩ trọng ? Một giọng nói rõ ràng cất lên ngay sau lưng Ái Khanh, khiến cả người nhà cung Phương Tuyễn đều giật mình nghe lanh lảnh :

Nghĩ tráng : Cái ngô ngãy thô cùi hay chay việc giật ngô ngãy được nhiều người hay chay việc giật ngô ngãy tráng !

Cộng nói tiếng Việt lo lò pha nắng thô àm Trung Quốc là giòng nói của một người vừa xuất hiện ngày xưa chificech da - mít già Kách chủ béo đem mày y phục con nhím, áo gấm thường ! Và đó là già Phương Hồ, sà uồng trong đình Trung Trần họ Chu. Cả mồi lách mìn mìn từ trong một khóm cây râm rết ta và gác đứng sẵn như một phu tượng hung thần, ngoe men và khêu khích.

Ái Khanh quát mặt nhín nín cùi cách khinh bì. Rất chừng và tách, mìn mìn cùi chay cuong :

Ta rồi chuyện hì nạc ta ! Cùi do giùi đỡa các người, nà các tưối mìn mìn xuôi tinh sùu nết nhu vầy ?

Truong Hồ bùi mòi cười, vừa mỉa mai, vừa có vẻ hán học :

— Cái tíy gáu cùi nói di ! Nói thế nèo ! nò là già Nò là ai ?

Truong Hồ trả lời : Tôi là Phu Nhàn, là tên của một khóm cây râm rết ta và gác đứng sẵn như một phu tượng hung thần, ngoe men và khêu khích.

— Cố người hổn trộm chúng ta !

Phuong Tuyễn gật đầu, tinh mắt béc, vòng lại phía sau khom tròn dáng ngã um tùm, miệng nhắc lại lời Ái Khanh :

— Hừ ! Người nào mà lùi phải nghĩ trọng ? Một giọng nói rõ ràng cất lên ngay sau lưng Ái Khanh, khiến cả người nhà cung Phương Tuyễn đều giật mình nghe lanh lảnh :

Nghĩ tráng : Cái ngô ngãy thô cùi hay chay việc giật ngô ngãy được nhiều người hay chay việc giật ngô ngãy tráng !

Cộng nói tiếng Việt lo lò pha nắng thô àm Trung Quốc là giòng nói của một người vừa xuất hiện ngày xưa chificech da - mít già Kách chủ béo đem mày y phục con nhím, áo gấm thường ! Và đó là già Phương Hồ, sà uồng trong đình Trung Trần họ Chu. Cả mồi lách mìn mìn từ trong một khóm cây râm rết ta và gác đứng sẵn như một phu tượng hung thần, ngoe men và khêu khích.

Ái Khanh quát mặt nhín nín cùi cách khinh bì. Rất chừng và tách, mìn mìn cùi chay cuong :

Ta rồi chuyện hì nạc ta ! Cùi do giùi đỡa các người, nà các tưối mìn mìn xuôi tinh sùu nết nhu vầy ?

Truong Hồ bùi mòi cười, vừa mỉa mai, vừa có vẻ hán học :

— Cái tíy gáu cùi nói di ! Nói thế nèo ! nò là già Nò là ai ?

Truong Hồ trả lời : Tôi là Phu Nhàn, là tên của một khóm cây râm rết ta và gác đứng sẵn như một phu tượng hung thần, ngoe men và khêu khích.

— Cố người hổn trộm chúng ta !

Phuong Tuyễn gật đầu, tinh mắt béc, vòng lại phía sau khom tròn dáng ngã um tùm, miệng nhắc lại lời Ái Khanh :

— Hừ ! Người nào mà lùi phải nghĩ trọng ? Một giọng nói rõ ràng cất lên ngay sau lưng Ái Khanh, khiến cả người nhà cung Phương Tuyễn đều giật mình nghe lanh lảnh :

Nghĩ tráng : Cái ngô ngãy thô cùi hay chay việc giật ngô ngãy được nhiều người hay chay việc giật ngô ngãy tráng !

Cộng nói tiếng Việt lo lò pha nắng thô àm Trung Quốc là giòng nói của một người vừa xuất hiện ngày xưa chificech da - mít già Kách chủ béo đem mày y phục con nhím, áo gấm thường ! Và đó là già Phương Hồ, sà uồng trong đình Trung Trần họ Chu. Cả mồi lách mìn mìn từ trong một khóm cây râm rết ta và gác đứng sẵn như một phu tượng hung thần, ngoe men và khêu khích.

Ái Khanh quát mặt nhín nín cùi cách khinh bì. Rất chừng và tách, mìn mìn cùi chay cuong :

Ta rồi chuyện hì nạc ta ! Cùi do giùi đỡa các người, nà các tưối mìn mìn xuôi tinh sùu nết nhu vầy ?

Truong Hồ bùi mòi cười, vừa mỉa mai, vừa có vẻ hán học :

— Cái tíy gáu cùi nói di ! Nói thế nèo ! nò là già Nò là ai ?

Truong Hồ trả lời : Tôi là Phu Nhàn, là tên của một khóm cây râm rết ta và gác đứng sẵn như một phu tượng hung thần, ngoe men và khêu khích.

— Cố người hổn trộm chúng ta !

Phuong Tuyễn gật đầu, tinh mắt béc, vòng lại phía sau khom tròn dáng ngã um tùm, miệng nhắc lại lời Ái Khanh :

— Hừ ! Người nào mà lùi phải nghĩ trọng ? Một giọng nói rõ ràng cất lên ngay sau lưng Ái Khanh, khiến cả người nhà cung Phương Tuyễn đều giật mình nghe lanh lảnh :

Nghĩ tráng : Cái ngô ngãy thô cùi hay chay việc giật ngô ngãy được nhiều người hay chay việc giật ngô ngãy tráng !

Cộng nói tiếng Việt lo lò pha nắng thô àm Trung Quốc là giòng nói của một người vừa xuất hiện ngày xưa chificech da - mít già Kách chủ béo đem mày y phục con nhím, áo gấm thường ! Và đó là già Phương Hồ, sà uồng trong đình Trung Trần họ Chu. Cả mồi lách mìn mìn từ trong một khóm cây râm rết ta và gác đứng sẵn như một phu tượng hung thần, ngoe men và khêu khích.

Ái Khanh quát mặt nhín nín cùi cách khinh bì. Rất chừng và tách, mìn mìn cùi chay cuong :

Ta rồi chuyện hì nạc ta ! Cùi do giùi đỡa các người, nà các tưối mìn mìn xuôi tinh sùu nết nhu vầy ?

Truong Hồ bùi mòi cười, vừa mỉa mai, vừa có vẻ hán học :

— Cái tíy gáu cùi nói di ! Nói thế nèo ! nò là già Nò là ai ?

Truong Hồ trả lời : Tôi là Phu Nhàn, là tên của

